

MARIA MAGDALENA

FEMEIA PE CARE LUMEA
NU O POATE UITA
NICIODATĂ

Robert J. Wieland

Această poveste din Evanghelia după Marcu este atât de izbitoare încât îi farmecă pe toți cei dispuși să asculte. Ca o bijuterie prețioasă într-o cutie urâtă, este găsită între două dintre cele mai triste povestiri scrise vreodată - cea despre răstignirea lui Hristos, și cea despre trădarea lui Isus de către Iuda Iscarioteanul.

La mijloc se află această femeie atât de grav rănită prin exploatarea sexuală, încât Bible spune că "șapte diavoli" au ajuns să o controleze. Cele patru Evanghelii oferă o cunoaștere foarte complexă despre cine a fost ea și de ce a făcut aceasta faptă măreață. Cu acestea, Isus ne-a încredințat datoria de a spune această poveste a Mariei Magdalena

"UNDE VA FI PREDICATĂ ACEASTĂ EVANGHELIE PRIN ÎNTREAGA LUME."

Această carte trebuie să fie o
împlinire parțială a poruncii Sale!

**Tipărit în Australia de
Maranatha Media**

E-mail: adrian@maranathamedia.com

site-ul: maranathamedia.com

**Layout și Design
Talking Rock Sabbath Chapel**

E-mail: info@talkingrockssabbathchapel.com

site-ul: www.talkingrockssabbathchapel.com

Traducere: Alina Tudorică

Cine a fost Maria Magdalena?

Aceasta povestire din Evanghelia lui Marcu este atât de captivantă încât cucerește pe oricine vrea să o asculte. Asemenea unei bijuterii prețioase așezate într-o casetă urâtă, ea se află între cele mai nefaste întâmplări care au fost scrise vreodată: cea despre complotul conducătorilor iudei pentru răstignirea lui Isus și cea despre trădarea Sa de către Iuda Iscarioteanul.

Protagonista povestirii este această femeie aflată într-o stare atât de deplorabilă din cauza exploatării sexuale încât Biblia afirmă că era posedată de șapte demoni.

Cele patru evanghelii ne oferă detalii surprinzător de complexe despre cine era și de ce făcea aceste fapte ciudate. Iar Isus așează asupra noastră însărcinarea de a spune povestea ei "oriunde Evanghelia va fi predicată în lumea întreagă." Această carte împlinește în parte această poruncă.

CUPRINS

Cine a fost Maria Magdalena?	3
Cuvânt înainte	6
De Ce Scriem Despre Maria Magdalena?	8
Capitolul 1: Întalnirea cu o doamnă neobișnuită	10
Ioan surprinde un detaliu interesant pe care Marcu îl omite.....	12
Cine a fost această doamnă?	12
Cum a putut ea să o ia pe această cale?	13
Capitolul 2: Cum L-a întâlnit Maria pe Isus.....	16
O lecție din rugăciunile lui Isus	17
În sfârșit liberă.....	19
Capitolul 3: Cum a putut Maria să spună „Mulțumesc”?	20
Simon apare în lumina reflectoarelor.....	21
Dar cum îi putea mulțumi?	22
Ce putea face Isus pentru el?	23
Dar ce s-a întâmplat cu Maria ?	25
Capitolul 4: Isus ne spune ce este credința	26
Relația dintre dragostea lui Hristos și credința Mariei	27
L-a ajutat ea pe Isus?	28
Favoarea datorată lui Hristos și favoarea datorată acestei femei.....	28
Dar de ce a lăudat-o Isus în felul acesta?	29
Dar Isus i-a luat apărarea Mariei	30
Ne vedem pe noi înșine în Simon și în cei doisprezece ucenici cu inima împietrită.....	31

Capitolul 5: Fapta Mariei ilustrează jertfa lui Hristos pentru noi	33
Să ne gândim la sacrificiul Mariei!	33
Măreția faptei Mariei devine evidentă atunci când o comparăm cu sacrificiul lui Isus.	34
Să luăm seama să nu înțelegem greșit	36
CAPITOLUL 6: “Faptele” pe care credința Mariei le-a făcut	38
Noi suntem datorii celor cinci sute de monede de argint.	39
CAPITOLUL 7: Maria Magdalena și acei ciudați 144 000	41
Cei “144 000” joacă un rol esențial în ultimul act final.....	44
Maria, frații și surorile tale sosesc!.....	45
Isus s-a bucurat înainte de a-și da ultima răsuflare	46

Cuvânt înainte

Această doamnă ciudată deține un loc memorabil în Biblie. Cu excepția mamei lui Isus, poate că nu s-a mai scris atât de mult despre nicio altă femeie.

Maria Magdalena captează atenția tuturor celor care aud despre misterioasa și extravagantă sa faptă de a-l unge picioarele lui Isus cu “mir foarte scump” și de a-l le spăla cu lacrimile sale, faptă unică în istoria omenirii.

Mary Magdalene: Myth and Metaphor (Harcourt and Brace, 1993) de Susan Haskins este probabil cea mai vastă lucrare scrisă vreodată despre Maria. Are 518 pagini și numeroase note și indexuri. Folosește “Evangheliile” necanonice și scrierile părinților bisericii și ale erudiților care au scris de-a lungul secolelor, precum și arta religioasă. Mesajul pe care îl transmite această carte este următorul: cu cât te adâncești mai mult în studiul literaturii nebiblice și a artei, cu atât se adâncește și misterul.

Lucrarea noastră modestă se bazează doar pe ceea ce descoperim în cele patru Evanghelii – Matei, Marcu, Luca și Ioan. Dar când privim în context aceste Evanghelii, descoperim portretul surprinzător de detaliat al acestei doamne.

Trebuie să existe un motiv pentru care Isus a atras atenția tuturor asupra faptei ei acolo unde “această evanghelie” va fi propovăduită. Dar să analizăm povestirea:

“În doar două zile începea Sărbătoarea Paștelui de opt zile și Sărbătoarea Pâinii Nedospite. Înălții preoți și învățătorii de religie căutau o cale prin care să-L poată captura pe Isus pe furiș și să-L omoare. Ei au fost de acord că acest lucru nu trebuie făcut în săptămâna Paștelui. “Nu vrem ca mulțimile să se ridice în revoltă”, au spus ei.

“Isus a fost în Betania, un oaspete al lui Simon Leprosul. În timp ce El mânca cina, o femeie a venit cărând o sticlă de parfum foarte scump. Deschizând sticla, a turnat-o pe capul Lui. Unii dintre invitați au devenit furioși, vorbind între ei.

“Asta e criminal! O risipă pură. Acest parfum ar fi putut fi vândut pentru mai bine de un an de salarii și dat săracilor.” S-au umplut de indignare, și au izbucnit în furie față de ea.

Dar Isus a spus: “Lăsați-o în pace. De ce îi faceți viața grea? Ea tocmai a făcut ceva minunat semnificativ pentru mine. Veți avea săraci cu voi în fiecare zi pentru tot restul vieții voastre. Ori de câte ori ai bunăvoință, poți face ceva pentru ei. Nu este așa cu Mine. Ea a făcut ceea ce ea a putut atunci când a putut - ea a pre-uns trupul meu pentru înmormântare. Și puteți fi siguri că oriunde în întreaga lume este predicată Evanghelia, ceea ce ea tocmai a făcut va fi vorbit cu admirație.”

“Iuda Iscarioteanul, unul dintre cei Doisprezece, s-a dus la marea preoți, hotărât să-L trădeze. Nu le venea să creadă urechile și i-au promis să-l plătească bine. A început să caute exact momentul potrivit pentru a-L preda” (Marcu 14:1-11, *Mesajul*).

De Ce Scriem Despre Maria Magdalena?

De ce a spus oare Isus că povestea unei păcătoase trebuie să fie spusă pretutindeni?

1. După cum fotografia se aseamănă cu negativul, tot astfel fapta ei ciudată se aseamănă cu jertfa Sa măreață. Isus a trebuit să o apere și făcând acest lucru S-a apărat pe Sine și crucea Sa.
2. Ea a plătit un preț enorm pentru acel vas de alabastru cu mir foarte scump (300 de monede de argint, venitul unui muncitor pe un an). Isus a plătit un preț enorm pentru mântuirea noastră.
3. Ceea ce a făcut Maria a fost foarte extravagant – “să irosească” un vas întreg de mir foarte scump de vreme ce o singură lingură ar fi fost suficientă. Tot astfel ceea ce a făcut Isus a fost la fel de extravagant (ba chiar mai extravagant) – să-și verse sângele pentru a mântui o lume întreagă când doar o mână de oameni va răspunde.
4. Motivația Mariei a fost total neegoistă. Nici nu i-a trecut prin minte să fie lăudată. Tot ce a dorit să facă a fost să spună “Multumesc, Doamne, pentru că mi-ai salvat sufletul!” Tot astfel, motivația lui Isus a fost pur și simplu dragostea pentru oamenii pierduți, nicio intenție egoistă nu a umbrat dragostea Sa dezinteresată pentru noi. Maria a reflectat în mod inconștient motivațiile lui Isus. Înțelegerea și discernământul ei erau mult mai pătrunzătoare decât ale oricărui dintre cei doisprezece ucenici.
5. Biblia o identifică ca fiind o “păcătoasă” notorie (Luca 7:37). Ei i s-a iertat mult, nu puțin. Și era conștientă de acest lucru. Cu toate acestea, inima sa păcătoasă, convertită acum, a putut fi lărgită pentru „a iubi mult” (v. 47). Din această iubire a izvorât fapta sa uimitoare, cea mai frumoasă acțiune făcută vreodată în istorie de un păcătos pocăit.
6. Isus a văzut totuși în ea un exemplu, un “prototip”, o demonstrație a ceea ce dragostea Sa *agape* poate și va produce în cei 144 000.

7. Manifestarea dragostei sale nu a contribuit în niciun fel la mântuirea sa. Aceasta nu a fost decât o exprimare a recunoștinței sale pentru mântuirea *deja înfăptuită*.

Isus ne-a oferit cea mai clară demonstrație a ceea ce înseamnă cuvântul *credință*: “Du-te în pace,” i-a zis; “credința ta te-a mântuit” (v. 50). Isus ne-a dat o dată pentru totdeauna o definiție clară a credinței: o apreciere din inimă a ceea ce El a făcut pentru noi, salvându-ne chiar de iad. Când credința este înțeleasă în felul acesta ea nu poate produce decât “fapte” (Galateni 5:6).

Capitolul I

Întalnirea cu o doamnă neobișnuită

Ce poate face "adevărul Evangheliei" pentru o persoană a cărei viață nu este decât o ruină tragică?

Avem aici de-a face cu o persoană lipsită de discernământ, ajunsă într-o stare deplorabilă în urma exploatării sexuale. Urmările acestui fapt sunt atât de dezastruoase încât Biblia spune că era stăpânită de "șapte demoni" (Galateni 2:5; Marcu 16:9). Să revedem povestirea în versiunea care ne este familiară:

"Pe când ședea Isus la masa, în Betania, în casa lui Simon, leprosul, a venit o femeie care avea un vas de alabastru cu mir de nard curat, foarte scump; și, după ce a spart vasul, a turnat mirul pe capul lui Isus.

Unora dintre ei le-a fost necaz și ziceau: "Ce rost are risipa aceasta de mir? Mirul acesta s-ar fi putut vinde cu mai mult de trei sute de lei și dat săracilor." Și le era foarte necaz pe femeia aceea.

Dar Isus le-a zis: "Lasați-o în pace; de ce-i faceți supărare? Ea a făcut un lucru frumos față de Mine; căci pe săraci îi aveți totdeauna cu voi și le puteți face bine oricând voiți, dar pe Mine nu Mă aveți totdeauna.

Ea a făcut ce a putut; Mi-a uns trupul mai dinainte, pentru îngropare. Adevărat vă spun că, oriunde va fi propovăduită Evanghelia aceasta, în toata lumea, se va istorisi și ce a făcut femeia aceasta, spre pomenirea ei." Marcu 14:3-9

Marcu nu spune cine este această femeie, dar folosește un procedeu literar care ne îndreaptă către o doamnă numită Maria Magdalena în capitolul 15, versetele 40-47, precum și în capitolul 16, versetele 1-9. Matei prezintă istorisirea ca și Marcu, fără a identifica eroina (26:6-13). Dar Ioan o identifică în mod clar (12:2-9).

Este Maria o persoană minunată care face ce este bine sau prin gestul său dă dovadă de fanatism? Acei “300 de dinari¹” (monede de argint) reprezintă o sumă fabuloasă pe care a irosit-o în doar câteva momente de euforie pe miresme la acea petrecere. La prima vedere s-ar părea că aceia care nu au fost de acord cu ceea ce a făcut ea ar avea dreptate. Ierusalimul și suburbiile erau pline de oameni sărmani care ar fi avut nevoie de mâncarea și hainele care s-ar fi putut cumpăra cu acești bani.

Dar Isus a salvat-o de a fi considerată fanatică. A transformat-o într-o doamnă faimoasă. El nu a vorbit niciodată atât de frumos despre vreo persoană contemporană Lui. Ar putea exista o susținere mai serioasă sub ceruri? Această modestă carte a apărut ca o slabă împlinire a laudei pe care i-a adus-o Isus - povestea ei trebuie să fie predicată în toată lumea. S-ar putea spune că nu putem înțelege “această Evanghelie” dacă nu auzim și nu apreciem ceea ce Biblia spune despre această femeie.

Există în această povestire ceva care poate activa acordurile adormite ale sufletului nostru. Putem predica despre multe “doctrine” pe care ne place să le considerăm “adevăr prezent”, dar dacă oțitem această poveste îi vom priva pe cei care ascultă de adevărul esențial de care oamenii din zilele din urmă au o nevoie disperată.

Isus a intenționat ca povestea ei să facă parte din proclamarea “Evangheliei veșnice” în lume. Sfârșitul nu va putea veni până când aceasta nu va fi predicată în toată lumea, a spus Isus. Adevărul care încălzește inima din această povestire va străpunge curând toate barierele vechi ridicate de veacuri în inimile hindușilor, musulmanilor, budiștilor, păgânilor, ateilor împietriți, creștinilor căldicei, “tuturor oamenilor”. Noi trebuie să descoperim motivul pentru care solia noastră nu a străpuns încă conștiința lumii care a auzit-o.

Este bine să convingem rațional prin prezentarea doctrinelor în PowerPoint®, dar dacă inima nu este atinsă, eforturile noastre sunt în zadar. Isaia ne arată cum Tatăl L-a ținut pe Fiul Său Isus ca pe o armă secretă, ca pe o săgeată în

¹ Un dinar era o monedă grecească echivalentă cu câștigul unui muncitor într-o zi (Matei 20:2). Trei sute ar fi câștigul pe un an.

“tolba Sa” ca să pătrundă în inima lumii. În tolba Mariei se află săgeata Evangheliei care își va croi drum prin inimile greu de mișcat din întreaga lume.

Isus ne-a spus clar că trebuie să apelăm la ajutorul ei pentru a atinge inimile. Dar cum vom putea face acest lucru dacă inima noastră nu a fost mișcată?

Ioan surprinde un detaliu interesant pe care Marcu îl omite

El descoperă identitatea surprinzătoare a celor care condamnă darul de nard foarte scump al Mariei (12:1-8).

Spre rușinea lor veșnică, criticii se dovedesc a fi cei doisprezece apostoli! Cu numai câteva zile înainte de Calvar, ei condamnă ceea ce se va dovedi a fi cea mai frumoasă faptă făcută vreodată de o ființă păcătoasă pocăită și care reflectă ceea ce s-a întâmplat la cruce.

Apostolul Ioan mai descoperă încă un detaliu stânjenitor. Pe lângă faptul că ne confirmă că eroina fără nume din celelalte evanghelii este Maria Magdalena, el ne explică și de ce cei unsprezece apostoli au fost atât de prompti în a-și uni vocile pentru a o condamna aprig: *ei îl urmau orbește pe Iuda Iscarioteanul care urma să devină în curând trădătorul.*

Cei unsprezece nu s-au ridicat să condamne fapta Mariei prin cuvinte crude. Dar ei doreau să fie conduși de cel mai cunoscut apostoziat din toate timpurile și toate acestea în săptămâna răstignirii pentru care ei ar fi trebuit să fie pregătiți. Ei aveau toate avertizările pe care Isus li le dăduse. (Dar ei nu le auziseră.)

Sigur că Isus i-a iertat pentru că l-au urmat pe Iuda în judecata lui rușinoasă, dar ei își vor umili veșnic sufletele lor iertate pentru orbirea lor de a-l urma pe trădător în condamnarea jertfei lui Hristos. (Când au condamnat fapta Mariei, ei l-au condamnat pe Isus, după cum vom vedea.)

Cine a fost această doamnă?

De-a lungul timpului teologii și cercetătorii au etichetat-o pe Maria Magdalena ca fiind o prostituată. Punând cap la cap ceea ce spun despre ea cei patru scriitori ai Evangheliilor, vom descoperi niște detalii surprinzătoare care nu par să sugereze că ea ar fi fost o prostituată. Problema ei era un fel de păcat care a condus-o la a fi posedată de demoni.

Biblia este directă atunci când spune că unele persoane sunt prostituate, dacă ele sunt. Nu ascunde nimic. Este posibil ca Maria să fi avut o problemă mult mai gravă decât prostituția: unii cercetători consideră că Maria era nimfomană, o femeie scoasă din minți de demonul plăcerii sexuale care nu are de-a face cu câștigul financiar.

A fi posedat de demonul sexualității nu este o pasiune plăcută. Robii săi sunt puternic subjugați pentru că sexualitatea are rădăcini adânci în ființa noastră. Noi suntem ființe create după chipul și asemănarea lui Dumnezeu, “bărbați și femei.” Sexualitatea nu este o joacă. Ea implică viața sau moartea din tainele creatoare profunde ale lui Dumnezeu.

Și nu doar un demon a trebuit să iasă din Maria. Șapte demoni îi chinuiau sufletul. Numărul “șapte” nu este deloc un eufemism. Dovezile biblice sugerează că ea era o persoană foarte inteligentă. Dar cu cât ești mai inteligent, cu atât sufletul tău poate fi locuit de mai mulți demoni. Această femeie era pierdută.

Cum a putut ea să o ia pe această cale?

Dumnezeu nu creează ființe în asemenea condiții. Dacă punem împreună informațiile din cele patru Evanghelii aflăm că primul care a abuzat-o sexual pe Maria a fost Simon fariseul (povestea așa cum o relatează Luca în capitolul 7 spune acest lucru, după cum vom vedea²). Jerry L. Walls și Joseph R. Dongell au analizat un exemplu ipotetic al unei fete nevinovate care a trăit această dramă. Am putea găsi aici o licărire despre cauza problemei Mariei Magdalena: “Gândiți-vă la cazul unei tinere abuzată sexual de către unchiul ei. Experiența este devastatoare din punct de vedere emoțional și conduce la o imagine de sine profund negativă, care, printre alte lucruri, o va duce la promiscuitate sexuală. ... Ea se va lupta cu sentimente de vinovăție și inferioritate toată viața.”³

Evident că Maria a fost abuzată pe când era tânără și vulnerabilă. Cu toate că sora ei mai mare și fratele său sunt persoane remarcabile în relatarea biblică, nu găsim nicio informație despre tatăl său care e posibil să fi fost fratele lui

² Datorăm aceste detalii lui Ellen White, Signs of the Time, 9 mai 1900.

³ *Why I Am Not a Calvinist*, InterVarsity Press, 2004, p. 208.

Simon. Din anumite motive, nu este menționat. Se pare că de educația și creșterea ei s-a ocupat Simon, lider proeminent în biserica din Betania (o suburbie a Ierusalimului de lângă casa Martei, sora Mariei și a lui Lazăr, fratele său).

Așa cum se întâmplă uneori în relația dintre unchi și nepoate, e posibil ca la început să fi existat o legătură emoțională între ei. Ba mai mult, e posibil ca ea să fi răspuns cu inocență la agresiunea lui subtilă. Casten Johnson, în cartea sa *The writing in the Sand, the Part of the Story That You Were Never Told about Mary Magdalene*,⁴ spune că Maria a rămas însărcinată. Dacă ar fi așa, unchiul Simon ar fi dorit cu disperare să o exileze cât mai curând posibil, pentru că altfel reputația sa de sfânt cuvios ar fi fost pătată de bârfele care erau îndreptățite. Această izgonire ar fi învrăjbit orice tânără cu cele mai profunde resentimente.

Viziunea populară care o identifică pe Maria cu femeia prisă în adulter din Ioan 8:1-11 pare să nu aibă niciun suport biblic. Problema Mariei nu era adulterul, ci faptul că era posedată de demoni. Ca orice tânără evreică dintr-o familie bună care a primit educație religioasă încă de timpuriu de la Marta și Lazăr, este greu de crezut că s-ar fi dat la prostituție sau adulter. Oricum, contextul nu ne încurajează să credem acest lucru. Femeia din Ioan 8 era în Ierusalim, iar problemele Mariei erau în Magdala, în nordul Galileii.

Dacă ne gândim la natura umană, probabil că Maria s-a umplut de rușine în Magdala. A căzut în întunericul disperării. Poate a adoptat filozofia “totul e în zadar”. Disperarea întunericului iadului și necredința ce decurge din ea au creat cadrul pentru posedarea demonilor.

În plus, povestea femeii păcătoase din Ioan 8 este plasată spre sfârșitul lucrării lui Hristos, aproape de deznodământul lucrării când controversile cu liderii națiunii prevesteau iminenta Sa răstignire. Dar problema Mariei a devenit evidentă înaintea Primei Călătorii Misionare a lui Hristos pentru că eliberarea ei a avut loc fie atunci, fie la puțin timp după. Aflăm că a însoțit grupul ucenicilor în cea de-a Doua Călătorie Misionară. Așadar Maria nu putea fi o prostituată sau adulterină la Ierusalim.

⁴ New York: Vantage Press, 1984.

Unchiul Simon era un lider religios proeminent și foarte respectat. Nu trebuia să existe discutii despre vreo relație nepotrivită cu Maria strecurată în media vremii. Educată să respecte bătrânii și capii de familie, Mariei I impus să fie docilă și s-a lăsat călcată în picioare, și-a pierdut respectul de sine și capacitățile sale emoționale au fost puse la grea încercare. Pe măsură ce frustrarea și deznădejdea îi copleșeau sufletul, ea acumula tot mai multă ură în inima sa și se distrugea emoțional. Când discernământul său a fost întunecat de disperarea emoțională, ea a devenit o locuință pentru niște demoni foarte abili. “Șapte” descrie foarte bine cât era de posedată.

Dacă ea nu avea nicio fărâmbă de respect de sine (o astfel de stare te duce în stăpânirea demonilor) și alți bărbați ar fi putut abuza de ea (în Galileea erau soldați romani). Ura sa față de bărbați în general se adâncea și devenea din ce în ce mai înverșunată. Prin urmare acestea nu s-au întâmplat cu mult înainte ca ea să devină un suflet locuit de acești agenți ai întunericului. Când Biblia spune că erau “șapte” demoni sugerează faptul că problema ei depășea competențele oricărui terapeut.

Dar a avut marea șansă de a întâlni pe Cineva care știa cum să o ajute, Cineva care ne poate ajuta și pe noi.

Capitolul 2

Cum L-a întâlnit Maria pe Isus

Este posibil ca fratele Lazăr sau sora Marta să fi pus la cale întâlnirea. Ea nu s-ar fi întâlnit niciodată cu o persoană atât de diferită de ea. De-a lungul timpului artiștii și romancierii au tot vorbit despre o atracție sexuală între Isus și Maria, dar Biblia nu oferă niciun indiciu despre așa ceva.

Isus era Fiul lui Dumnezeu, dar era de asemenea și Fiul omului, era om pe deplin, “ispitit în toate lucrurile ca și noi, dar fără păcat” (Evrei 4:15). Natura Sa omenească era evidentă. Dar nu a existat niciodată pe Planeta Pământ vreo femeie atât de frumoasă și atrăgătoare care să poată deveni mireasa Fiului întrupat al lui Dumnezeu. El era deja “îndrăgostit”, “logodit” dacă doriți, cu aceea pe care Biblia o numește cealaltă “femeie”, biserica curată. Dragostea Sa îi era dedicată ei. Biserica în sens corporativ va fi “soția Mielului” pentru care El a trebuit să aștepte mult ca ea să se “pregătească.”

Dar până atunci, pe când era în trup, nicio femeie nu-i putea lua locul bisericii. Nicio altă dragoste nu putea atinge inima lui Isus. Cei care au scris aceste cărți sau au făcut aceste filme nu înțeleg caracterul lui Isus sau natura adevăratei iubiri. Atunci când ești îndrăgostit, nu mai poate interveni o a doua persoană în viața ta (de aceea cineva care iubește nu va putea comite adulter!). Fiul lui Dumnezeu era deja îndrăgostit de viitoarea sa mireasă.

Pe când era în trup, Isus nu ar fi putut să încurajeze iubirea niciunei femei pentru că inima lui era plină de dragostea *agape*. Să presupunem că a fost asaltat de ispite romantice (și Biblia spune că ar fi putut fi). Pentru El a fost îngrozitor să o lase pe mama Lui să-L privească pe cruce. Cum să mai lase și pe altă femeie să fie chinuită privind-L?

Scriptura o desemnează doar pe Maria ca fiind singura femeie din istorie al cărei suflet va fi “străpuns de o sabie” după cum îi spunea bătrânul Simeon în Templu (Luca 2:34, 35; cuvântul grecesc folosit aici este “romphaia”, sabia cea mare a lui Goliat). Isus a vrut să menajeze orice altă femeie ca să nu împărtășească tortura sufletească suferită de mama Lui.

Dar în mod sigur Isus o iubea pe Maria Magdalena, în același mod în care iubește orice ființă umană, adică cu o dragoste dezinteresată, curată, jertfitoare de sine. Fiindcă a fost “făcut asemenea oamenilor” (Filipeni 2:7) și pentru că doar El “știa ce este în om” (Ioan 2:25), Isus a înțeles-o pe Maria cum nicio ființă umană nu o putea face. El înțelegea complexitatea naturii sale și mai ales sufletul său abuzat. În calitate de Creator și Mântuitor al bărbatului, El cunoștea ca niciun alt bărbat simțămintele ei față de bărbați.

Chiar și în întâlnirile de zi cu zi El reușea să le transmită într-un fel sau altul ființelor umane pe care le întâlnea dragostea Sa jertfitoare *agape*. Dacă acel suflet ar deschide inima ca să o “primească”, ar începe imediat un schimb reciproc. Cuvintele nu ar fi de ajuns pentru a exprima recunoștința, pentru că “un val cheamă alt val” când sufletul este eliberat, așa cum a fost sufletul Mariei.⁵ Nu a fost un răspuns automat din partea ei, ci un răspuns mult mai profund pentru că Isus spunea “Oile Mele aud glasul Meu; și ele vin după Mine” (Ioan 10:27). *Maria a auzit Vocea*, oricât de slabe ar fi fost ecurile ei în sufletul său întunecat și înfrânt. Citim că “dragostea nu va pieri niciodată.” “Nu va pieri” nici capacitatea de a simți dragostea *agape* de către sufletele posedate de demoni care sunt sincere.

În străfundurile conștiinței sale, Maria a început să simtă implicațiile iubirii nepământești care L-a condus în cele din urmă pe cruce. *Această dragoste i-a cucerit sufletul*. Și a răspuns cu recunoștință. Pentru ea era imposibil să existe pe pământ vreun bărbat care să *poată* iubi curat. Dar El a putut. Ultima scânteie de simțire care mai rămăsese în inima ei a fost trezită. *Ea dorea ce avea El*, ceva ce întrecea cu mult sexul sau prietenia omenească.

O lecție din rugăciunile lui Isus

Dacă ai fost vreodată ispitit să te întrebi de ce trebuie să te rogi neîncetat pentru convertirea unei persoane (sau pentru a ta!), primește o încurajare din povestea Mariei Magdalena! Chiar și Isus, fiul lui Dumnezeu, “Mântuitorul lumii,” a trebuit să se roage “de șapte ori” pentru ca Maria să fie eliberată. Cazul ei a fost dificil (și așa este cazul fiecărui suflet pierdut, inclusiv al tău și al meu).

⁵ Psalm 42:7.

Biblia nu sugerează nicăieri că această sesiune de rugăciune s-ar fi petrecut doar o singură dată. O scriitoare inspirată ne spune că “De șapte ori L-a auzit ea cum a certat demonii care îi stăpâniseră inima și mintea.”⁶

Demonii, mai ales cei ai sexului, nu cedează ușor. Maria a găsit doar o ușurare temporară după gonirea primului demon. Dar a început să aibă încredere. Ea a început să întrevadă o speranță. Floricele de primăvara încep să îmbobocească în mintea și inima ei după o iarnă grea. Acum putea redeveni și ea o femeie cu respect de sine.

Dar atunci când ispita a asaltat-o din nou, a cedat. Și te simți mult mai rău atunci când ai căzut după ce ai crezut ca ai fost eliberat. Căzută din nou în disperare, Maria s-a rugat precum psalmistul: “Tu m-ai ridicat și m-ai aruncat departe” (Psalm 102:10). Dar Isus s-a rugat pentru ea încă o dată și încă o dată și Maria a fost eliberată. Un al doilea demon a fost izgonit.

Este greu să-ți imaginezi dacă nu te-ai luptat cu nicio dependență că acest lucru s-a repetat de șapte ori. Parcă îi auzim pe Iuda Iscarioteanul și pe apostoli spunându-l lui Isus că această femeie este iremediabil pierdută. “Nu poți să-i salvezi pe toți. Te faci de râs dacă te mai rogi încă o dată pentru ea!” Dar El s-a rugat și a șaptea oară pentru acest suflet pierdut.

Nu putem ști care din cei șapte demoni a ieșit ultimul. Dar din experiența mea pastorală, pot spune că e posibil să fie resentimentul amar pe care ea l-a nutrit în toți acești ani împotriva bărbatului care i-a ruinat viața, împotriva celui care i-a zdrobit sufletul și și-a construit cariera distrugându-i viața.

Dar când a reușit să-l ierte, să se pocăiască în sens colectiv în dreptul lui, să-și dea seama că aparținând rasei umane și ea “a păcătuit și e lipsită de slava lui Dumnezeu” și când a reușit să înțeleagă că nu are nicio neprihănire a ei, ci neprihănirea i-a fost atribuită 100% de Hristos, atunci o nouă lumină a început să strălucească asupra ei. Nimic din toate acestea nu ar fi fost posibil dacă Maria nu ar fi reușit să înțeleagă că *păcatul lui ar fi putut fi păcatul ei dacă nu ar fi fost harul unui Mântuitor*. Abia atunci a descoperit că este posibil ceea ce înainte părea imposibil: *să-l ierte*.

⁶ Ellen White, Hristos Lumina lumii, p. 568.

În sfârșit liberă

Al șaptelea și cel din urmă demon s-a dus. Acum Maria cânta “Sufletul [meu] a scăpat ca pasărea din lațul păsărarului; lațul s-a rupt, și [eu] am scapat” (Psalm 124:7, 8). Nici vorbă să facă penitențe. Înțelegerea dragostei *agape* a condus rapid la un potop de apreciere din inimă. Ea a fost salvată din iad. Așa cum Christian și Pliable⁷ scăpați din Mlaștina întunecată a Disperării au observat cu lacrimi în ochi trupurile celorlalți care pieriseră acolo în necredință, ea nu a experimentat decât lacrimi de umilință și recunoștință.

Schimbarea ei nu a constat într-un program de fapte. *Tot ce a făcut ea a fost să aprecieze ceea ce a văzut la Isus.* Credința ei s-a dovedit a fi autentică pentru că imediat a acționat, după cum vom vedea.

⁷ Personaje din cartea Călătoria Creștinului de John Bunyan (nota trd)

Capitolul 3

Cum a putut Maria să spună „Mulțumesc”?

Ea a ajuns în iad și s-a întors de acolo. Cupa amărăciunii pe care a băut-o a fost teribilă.

Biblia nu mai vorbește de nicio altă persoană care a suferit chinurile a șapte demoni sau care s-a simțit atât de “părăsită” de Dumnezeu (Marea Excepție a fost bineînțeles Mântuitorul pe cruce când a strigat “Dumnezeul Meu, de ce M-ai părăsit?”).

În starea ei pierdută, Maria a experimentat, după cât este omenește posibil, adâncimile groazei pe care le vor experimenta probabil cei care aleg să sufere moartea a doua cu Satana.⁸ Ieșirea din grota întunericului la lumina dragostei lui Dumnezeu i-a umplut sufletul cu o fericire de nedescris. (Putem experimenta și noi această bucurie doar dacă putem înțelege întunericul grotei în care am fi putut fi dacă nu ar fi fost harul lui Dumnezeu.)

Maria trebuia să-l mulțumească și dorea să o facă cu voce tare. Dar cum putea să facă acest lucru? Totul era împotriva ei. În primul rând, ea era femeie, iar regula spunea că trebuie să tacă în public.

În al doilea rând, reputația ei era total compromisă. În plus, se pare că nu avea nici darul vorbirii, cel puțin nu ne-a rămas niciun discurs de la ea. (A fost o mare predicatoră, dar nu cu înțelepciunea cuvintelor.)

Punând împreună micile detalii oferite de cele patru Evanghelii, vom afla că ea era frământată de un singur gând. Auzise ceva ce ucenicii nu reușeau să priceapă (se spune că femeile au al șaselea simț). Isus a spus de mai multe ori că urma să moară la Ierusalim. Dar cei doisprezece nu au auzit nimic. Maria s-a gândit că dacă El urmează să moară ar putea măcar să-l ungă trupul mort cu niște mir foarte scump.

⁸ Biblia ne vorbește de două tipuri de moarte: cea de-a doua care este “plata păcatului” în iazul de foc (Apocalips 20:14) și somnul prin care trece întreaga omenire la sfârșitul vieții pe pământ (vezi 1 Tesaloniceni 4:13-17).

Trei dintre evangheliști subliniază că ceea ce a cumpărat ea era foarte scump. Expertul în finanțe, Iuda Iscarioteanul, l-a evaluat la “mai bine de 300 de dinari,” monede de argint – echivalentul salariului unui muncitor pe un an întreg. Dacă vânzătorul ar fi avut la vânzare ceva care valora mai puțin, ar fi refuzat. Ceea ce cumpărase ea i se cuvenea unui împărat sau cel puțin excelenței sale, Guvernatorului Pilat. Era cunoscut drept nard curat importat din îndepărtății Munți Himalaya din nordul Indiei și extras din rădăcinile unei plante speciale care se găsea numai acolo.

Ea a luat vasul de alabastru și l-a dus acasă în așteptarea zilei cele triste în care va avea nevoie de el. Trebuia să aibă răbdare (am citit că dragostea *agape* te face întotdeauna răbdător).

Simon apare în lumina reflectoarelor

Chiar dacă pare crud și fără inimă, Simon este totuși o ființă umană. Dar umanitatea trebuia să topească ambițiile sale ecleziastice. Conștiința îi era încărcată de vină. Sângele ei era pe mâinile lui.

Se aseamănă cu David când a scris Psalmul 32 după ce l-a ucis pe Urie Hetitul și i-a furat soția. Acest Psalm îi chinuia sufletul: „zi si noapte mâna Ta apasa asupra mea” (32:4). Scena în care Maria plângea devastată atunci când el a izgonit-o îl urmărea zi și noapte, mai ales noaptea.

Vina ne aduce nopți albe și zile agitate și nu poate fi stăvilită. Putea fi grozav la birou, putea zâmbi tot timpul, putea fi bătut pe umăr de prieteni, dar noaptea rămânea singur în întuneric cu Duhul Sfânt care lucra la conștiința lui.

Se întâmplă adesea ca atunci când porți o vină organele mai sensibile ale trupului tău cedează și te îmbolnăvești. Simon s-a îmbolnăvit de o boală groaznică. Spre disperarea sa a fost diagnosticat cu lepră ceea ce însemna că trebuia să-și părăsească casa. Ca orice om și-a închipuit că o Zeitate severă îl pedepsea pentru felul în care se comportase cu Maria.

Îi mulțumesc unei autoare înțelepte pentru următorul gând: Simon s-a întâlnit cu Isus și l-a implorat să-l vindece de lepră.⁹ După cât se pare, Isus i-

⁹ Ellen G. White, Spirit of Profecy, vol, II, p. 380.

a răspuns cu har așa cum proceda de obicei fără să-i ceară în schimb promisiuni sau angajamente. Toate vindecările Sale au fost înfăptuite prin harul Noului Legământ. Probabil că Simon s-a întors acasă fericit, dar probabil nu prea recunoscător. Dar el era o persoană onestă. Fusesse vindecat de o boală grea și înfricoșătoare și trebuia să-l mulțumească cumva.

Dar cum îi putea mulțumi?

Fiind un bărbat ai cărui ochi nu s-au umplut niciodată de lacrimi nu putea face ce a făcut Maria când a îngenuncheat și a plâns în fața Mântuitorului său. Ca orice bărbat, Simon nu era prea sentimental. Milioane de bărbați și-ar dori să știe cum să verse o lacrimă. Învățați încă din pruncie să-și reprime impulsurile firești ale naturii umane, inima lor devine rece. Simon era prizonierul inimii sale reci și era adeptul unui program strict de fapte.

Dar în cele din urmă a hotărât să o facă: va organiza un ospăț și Îl va invita pe Isus și pe ucenicii Săi (Ioan 12:1-9). Fără îndoială că avea nevoie de ceva curaj pentru a face acest lucru pentru că mai erau doar câteva zile până la răstignire și fariseii din oraș nutreau sentimente puternice împotriva Sa. Dar nu va spune nimic stâjenitor. Prin ospitalitatea sa va înfăptui ceea ce și-a propus în mod tacit și problema se va rezolva.

După cum știm că este natura umană, este puțin probabil să o pună și pe Maria pe lista de invitați. Luca ne spune că ea a aflat despre eveniment de la unul din invitații lui Simon (7:37).

Când a aflat de ospăț s-a gândit că decît să irosească mirul pe trupul mort al Mântuitorului Său, mai bine să Îl un gă cât încă mai este în viață. Ea a înțeles învățătura clară a Bibliei că „morții nu știu nimic” pentru că atunci când mor nu mai sunt conștienți.¹⁰ Luând vasul de alabastru și-a croit drum spre casa lui Simon și a intrat. Văzându-L pe Isus, ea s-a așezat lângă picioarele Sale.

Toată recunoștința pentru că a salvat-o din iad pe care o ținuse până atunci ascunsă s-a revărsat într-un torent de lacrimi când a îngenuncheat înaintea lui Isus. Iată relatarea lui Luca:

¹⁰ Ecclesiast 9:5.

“Un fariseu a rugat pe Isus să mănânce la el. Isus a intrat în casa fariseului și a șezut la masa.

“Și iată că o femeie păcătoasă din cetate a aflat că El era la masă în casa fariseului: a adus un vas de alabastru cu mir mirositor și statea înapoi, lângă picioarele lui Isus, și plângea. Apoi a început să-l stropească picioarele cu lacrimile ei și să le șteargă cu părul capului ei; le săruta mult și le ungea cu mir.

“Când a văzut lucrul acesta, fariseul care-L poftise și-a zis: ‘Omul acesta, dacă ar fi un proroc, ar ști cine și ce fel de femeie este cea care se atinge de El: că este o păcătoasă’” (Luca 7:36-39).

M-am întrebat adesea ce aș fi făcut dacă aș fi fost în acel moment în locul lui Isus. El cunoștea întreaga sa aventură cu Maria. Ar fi trebuit să îl lase pe Simon și să îl cheme altă dată ca să discute cu el? Făcuse o faptă bună în ziua aceea: o salvase pe Maria. De ce să nu meargă acasă să se odihnească? Eu cred că i-aș fi spus gazdei: “Mulțumesc, Simon, pentru invitație. A fost grozav ospățul, dar mai am o întâlnire. Sar peste desert. La revedere!” Și mi-aș fi zis în sinea mea: “Să mă scutească cârcotașul acesta desfrânat.”

Dar Isus l-a iubit și pe bietul Simon. Situația Mariei fusese dramatică, dar a lui Simon era și mai dramatică. Ea fusese chinuită de “șapte demoni”, iar el era chinuit de opt. Sufletul său era împietrit, orbit cu o mândrie pe care Apocalipsa o prezintă ca pe un zid de rezistență – cea mai deznădăjduită maladie pe care biserica sa a cunoscut-o vreodată – încropeala. Înțepenit în aceeași stare de “bogat și îmbogățit” care pare să fie și starea ultimei din cele șapte biserici din Apocalips 2 și 3, Simon era aproape insensibil la influența caldă a Duhului Sfânt. Această semi-împietrire a inimii poporului Său este cea mai dificilă stare de pierzare cu care s-a confruntat Dumnezeu de-a lungul veacurilor. Simon era la fel de inaccesibil precum “îngerul bisericii din Laodiceea”, după cum spune profeția. Asemenea suflete sunt foarte greu de atins.

Ce putea face Isus pentru el?

În această relatare avem un exemplu elocvent despre ceea ce însemna experiența zilnică a lui Isus. Pătrunzând în viața Sa personală tainică, Isaia ne prezintă devoționalul Său zilnic:

“Domnul Imi trezește în fiecare dimineată, El Imi trezește urechea să ascult cum ascultă niște ucenici. Domnul Dumnezeu Mi-a deschis urechea, și nu M-am împotrivit, nici nu M-am tras înapoi” (50:4,5).

Versiunea Peterson redă aceste versete mult mai clar:

“Domnul Dumnezeu Mi-a dat o limba iscusita, ca să știu cum să îi încurajez pe cei obosiți. El Mă trezește în fiecare dimineață și eu nu mă întorc din nou în pat, nici nu-mi trag pătura peste cap.”

Cu siguranță că Isus se ruga fierbinte ca în fiecare dimineață Tatăl să-L învețe ce să supună în orice problemă s-ar ivi în ziua respectivă. (Și noi avem aceeași posibilitate să învățăm în fiecare dimineață!)

Duhul Sfânt a pus în mintea lui Isus o poveste care l-ar fi putut salva pe Simon de el însuși și ne-ar putea salva și pe noi dacă înțelegem esența. Ea este un răspuns la gândurile lui Simon.

Isus i-a răspuns: "Simone, am sa-ți spun ceva." "Spune, Invatatorul", l-a răspuns el.

"Un cămătar avea doi datornici: unul îi era dator cu cinci sute de lei, iar celalalt cu cincizeci. Fiindcă n-aveau cu ce plăti, i-a iertat pe amândoi. Spune-Mi, dar, care din ei îl va iubi mai mult?"

Simon l-a răspuns : « Socotesc că acela căruia i-a iertat mai mult. »
Isus i-a zis : « Drept ai judecat » (Luca 7 :40-47).

Simon era suficient de inteligent ca să înțeleagă. Femeia pe care el o disprețuia era cea care îi datora 50 de monede de argint și el era cel care îi datora 500.

Prin aceasta Isus l-ar fi putut elibera de vină și l-ar fi ajutat să realizeze care era adevărata sa problemă. Dar Isus a mers mult mai adânc.

“Apoi S-a întors spre femeie si a zis lui Simon : « Vezi tu pe femeia aceasta ? Am intrat in casa ta, și nu Mi-ai dat apă pentru spălat

picioarele ; dar ea Mi-a stropit picioarele cu lacrimile ei si Mi le-a șters cu părul capului ei. «

Cu siguranță că Simon s-a apris la față. Dar Isus a mers și mai adânc:

“Tu nu Mi-ai dat sărutare ; dar ea, de când am intrat, n-a încetat să-Mi sărute picioarele. Capul nu Mi l-ai uns cu untdelemn ; dar ea Mi-a uns picioarele cu mir.”

Toți cei prezenți au auzit aceste cuvinte. Probabil că Simon ar fi preferat să intre în pământ. Apoi Isus a rostit lecția pe care Simon avea nevoie disperată și pe care poporul “încropit” al lui Dumnezeu trebuie să o înțeleagă astăzi dacă nu vor să mai rămână caldicei încă o sută de ani sau poate mai mult :

“De aceea iti spun : pacatele ei, care sunt multe, sunt iertate ; căci a iubit mult. Dar cui i se iartă puțin iubește puțin » (v. 40-47).

Există aici un lucru profund despre cum să învățăm cea mai dificilă lecție pe care avem nevoie să o știm : *cum să iubim*. Este posibil să fie ușor să iubim dacă am înțeles lecția pe care ne-a predat-o Isus aici ?

Dar ce s-a întâmplat cu Maria ?

La sfârșitul acestei discuții cu Simon, Isus s-a întors cu spatele la farisei și i s-a adresat Mariei :

“Credința ta te-a mântuit. Du-te în pace” (v. 50).

Dar se ridică întrebarea : ce este credința ? Credința a salvat-o pe Maria din starea pierdută în care se afla. Bineînțeles că Isus intenționează ca experiența ei să ne ajute să înțelegem ce este cu adevărat credința.

Capitolul 4

Isus ne spune ce este credința

La ospăț Isus îi spusese Mariei “du-te în pace, credința ta te-a mântuit.” Ea posedă un lucru de mare preț : “credința” autentică. Dar ce este aceasta ?

Chinezii spun că o imagine face cât o mie de cuvinte. Credința este indispensabilă experienței creștine autentice. Îndreptățirea este doar prin credință. “nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni” (Efeseni 2 :8,9).

Dar dacă vrem să experimentăm pacea sufletească trebuie să facem deosebirea între credința autentică și contrafacerea ei. Isus ne spune că răspunsul Mariei la eliberarea de cei șapte demoni este tocmai “imaginea” credinței. Povestea Mariei ne ajută să înțelegem ce înseamnă credința. Imaginea valorează mai mult decât o mie de cuvinte.

Pentru a simplifica definiția, credința este o apreciere din inimă a dragostei agape care L-a făcut pe Fiul lui Dumnezeu să moară pe cruce pentru noi. Credința este ceea ce a făcut Maria.

Încă de la primul contact cu Mântuitorul, ea începuse să-și deschidă inima pentru ca Duhul Sfânt să “reverse” în ea acea dragoste *agape*. Nu putea primi prea mult la început, dar zi după zi capacitatea sa creștea.

Încă de la prima întâlnire cu ea în Magdala, Isus nu și-a exprimat poate acea dragoste *agape* în cuvinte, ci prin privire, atingere, disponibilitate, pasiunea cu care se ruga pentru eliberarea ei. Ea era aproape pierdută de tot, dar în interiorul ei mai exista o fărâamă de suflet care a răspuns prin acea mică scânteie de apreciere. După aceea, cu fiecare rugăciune din cele șase sesiuni ulterioare, aprecierea ei pentru dragostea Lui *agape* a crescut.

Iar motivația ei nu era teama de iad, nici speranța vreunei recompense, nici dragostea pentru cer, nici dorința după lauda celorlalți, ci aprecierea total dezinteresată pentru “lărgimea, lungimea, adâncimea și înălțimea ... dragostei agape a lui Hristos care întrece orice cunoștință” (Efeseni 3 :18,19).

Ea a experimentat realitatea minunatului proces descris în Romani 5 :5 :

“Însă nădejdea aceasta nu înșală, pentru că dragostea lui Dumnezeu a fost turnată în inimile noastre prin Duhul Sfânt care ne-a fost dat.”

Chiar dacă ai o inimă goală dragostea *agape* o poate umple așa cum tu poți umple un ulcior cu vin.

De îndată ce inima este umplută, dragostea *agape* va curge către alții așa cum curgea din inima lui Isus. Și acest lucru se întâmplă nu pentru că te străduiești să te *comporți* asemenea lui Isus, ci pentru că vezi, înțelegi realitatea din inima Lui. Îți dai seama cât L-a costat pe El ca să te salveze. Și apoi aceleași fapte vor ieși și din inima ta. Așa cum vedem un meci pe un teren, tot astfel putem privi desfășurându-se înaintea ochilor noștri drama inconstientă a Mariei. Ea este o demonstrație a felului în care păcătosul este salvat.

Relația dintre dragostea lui Hristos și credința Mariei

Atunci când a spart vasul de alabastru cu mir foarte scump ca să-L ungă pe Isus, Maria a oferit lumii o lecție prețioasă. Ea a dat dovadă că este însuflețită de același duh de sacrificiu pe care Isus l-a demonstrat prin viața și moartea Sa. Fapta Mariei este pentru noi o ilustrare a ceea ce L-a condus pe Isus la cruce.

Fapta sa din Betania rămâne în istorie ca cea mai frumoasă și emoționantă faptă făcută de un păcătos pocăit. Are strânsă legătură cu marea luptă dintre Hristos și Satana pentru că a fost o dovadă mult așteptată de către Isus și universul privitor că afirmația lui Satana nu era adevărată: omenirea chiar este capabilă de o apreciere din inimă a sacrificiului pe care Isus l-a făcut.

Maria nu deținea nicio neprihănire proprie, ci neprihănirea Mântuitorului ei i-a fost atribuită ca să devină parte integrantă a caracterului său. Neprihănirea lui Hristos nu i-a fost atribuită doar juridic, ci ea a locuit în sufletul ei. Așa cum cu mult timp în urmă lov dovedise că Satana a greșit arătând că i se poate sluji lui Dumnezeu fără a aștepta vreo răsplată, tot astfel și Maria a făcut o demonstrație magistrală fără să-și dea seama.

Ea a demonstrat puterea care există în făgăduință. Ea a luat o hotărâre irevocabilă. De aici înainte s-a predat Mântuitorului, a pus totul pe altarul Său. Pavel a spus: „Căci pentru mine a trăi este Hristos, și a muri este un câștig.”¹¹ De aici înainte pentru ea “ascultarea” nu mai era o problemă. Nu era ceva care să vină din exterior, ci venea din inimă.

L-a ajutat ea pe Isus?

Gândiți-vă cât de mult fapta sa nobilă l-a întărit inima Mântuitorului în cele mai întunecate ceasuri ale Sale când atârna pe cruce! Niciun înger din cer nu l-ar fi putut aduce ușurarea pe care amintirea sacrificiului ei l-a adus. În credința ei jertfitoare în El Isus a întrevăzut făgăduința bucuriei Sale viitoare. Lucrarea sufletului Său îi va aduce o prețioasă răsplată atunci când mulți vor fi făcuți neprihăniți prin “credința care lucrează prin dragoste” (Galateni 5:6; Isaia 53:11).

Moartea lui Hristos pe cruce a satisfăcut cerințele juridice ale ispășirii. Clar. Teologii pot avea dispute nesfârșite pe această temă. Dar ceea ce schimbă viețile este manifestarea unei astfel de iubiri în inimile omenești. Aceasta îi oferă Mântuitorului o răsplată pentru jertfa Sa.

Favoarea datorată lui Hristos și favoarea datorată acestei femei

Lumea îi datorează Mariei un lucru de care nu suntem conștienți. Ea l-a încurajat pe Cel crunt încercat în momentele Sale cele mai grele. Inimile reci ale celor doisprezece ucenici nu l-au putut oferi atâta alinare precum a făcut cea pe care au disprețuit-o pentru darul ei extravagant.

E posibil ca Maria să nu fi știut de ce a fost mișcată să facă lucrul acesta. Ea a fost determinată doar de niște motive nepătrunse, dar irezistibile ale dragostei *agape*. A cheltuit tot ce avea ca să cumpere mirul. Și în realitate l-a uns trupul lui Hristos “anticipat” înainte de a muri. Iar El a apreciat enorm gestul ei.

¹¹ Filipeni 1:21

Ea a fost atât de neputincioasă să-și apere fapta în fața ucenicilor încât Isus însuși a trebuit să-i vină în ajutor. Luându-i apărarea, El a transformat acest incident într-o lecție despre semnificația crucii.

După spusele lui Isus, se pare că dacă vom înțelege Evanghelia vom aprecia și vom fi solidari cu fapta foarte emoționantă a Mariei. El le-a cerut urmașilor Săi din toate timpurilor să acorde o atenție deosebită faptei ei. “Oriunde va fi propovăduită Evanghelia aceasta, în toată lumea, se va istorisi și ce a făcut femeia aceasta, spre pomenirea ei.” Marturia aceasta este mult mai valoroasă decât orice inscripție în marmură dedicată vreunui împărat roman!

Acesta este un motiv serios pentru a-i acorda atenție Mariei.

Dar de ce a lăudat-o Isus în felul acesta?

A exagerat oare Isus? Nu putea să fie mai rezervat cu aprecierile Sale? În general oamenii înțelepți nu se entuziasmează prea mult.

După cele spuse de El, mireasma faptei ei trebuie publicată pretutindeni pentru înaintarea “acestei Evanghelii.” Iată explicația pentru acest lucru surprinzător. *Maria rostea o predică.* Iubirea deosebită a lui Isus cerea un răspuns pe măsură și de aceea a trebuit să o apere Isus. El *a trebuit* să-și apere crucea. Și ne-a oferit suficiente motive:

- Fapta ei aduce lumină asupra Evangheliei și scoate în evidență pricipiile dragostei, sacrificiului și măreției.
- Acuzațiile ucenicilor ne descoperă împietrirea inimii firești față de dragostea descoperită aici.
- Dacă noi am fi fost acolo ne-ar fi fost greu să nu fim de acord cu Iuda Iscarioteanul. Ceea ce spunea el era rezonabil și de bun simț. Mulți conducători ai bisericii și comitete de conferințe ar fi spus “Amin!” la explicațiile sale financiare.

Fapta Mariei ar fi părut tuturor oamenilor irațională și nerentabilă. Dacă “trei sute de dinari” cât valoarea mirului reprezenta salariul unui muncitor pe un an întreg (“un dinar pe zi” fiind plata obișnuită, Matei 20:2), o asemenea sumă ar fi fost probabil suficientă pentru a hrăni cinci mii de oameni “în afară de

femei și copii,” după unele estimări. Și ar fi putut ajuta multe familii sărace (vezi Ioan 6:7; Matei 14:21). De ce a fost de acord Isus cu asemenea faptă?

Dacă nu am fi cunoscut sfârșitul acestei drame din Betania, ce am fi zis despre această extravaganță inutilă? Care dintre noi nu ar fi trecut de partea ucenicilor indignați? Această femeie tulburată emoțional trebuia muștrată. “De ce să nu se vândă acest mir cu trei sute de dinari și să se dea săracilor?”

Dar Isus i-a luat apărarea Mariei

Am fi putut spune: “Doamne, nu Ți s-ar fi putut închina într-un mod mai sobru, mai practic folosind doar câteva picături ca să-ți ungi capul și restul de bani să îi pună la fondul de binefacere? De ce ai acceptat atâta risipă?”

Slavă Domnului că zeloți asemenea Mariei sunt puțini în biserica de azi. Este aparent surprinzătoare această extravaganță nechibzuită din partea lui Isus.

I-ar fi putut spune ceva drăguț, să aprecieze cu căldură afecțiunea ei și în același timp să-i reproșeze cu blândețe extravaganța cu care și-a exprimat-o. Ar fi putut să o încurajeze cu amabilitate și în același timp să liniștească indignarea justificată a celor doisprezece. Așa ar proceda orice pastor înțelept care ar încerca să mențină biserica unită.

Dar Isus nu a procedat așa! Biata pocăită a încercat să scape neobservată, copleșită de confuzie și jenă, cu teama că sora Marta, fratele Lazăr și poate chiar Isus o vor considera nesăbuită și inconștientă. Dar cuvintele Lui au oprit-o. A ridicat vocea pentru a acoperi murmurul ucenicilor: “Lasați-o în pace; de ce-i faceți supărare? Ea a făcut un lucru bun față de Mine” (KJV) (Cuvântul “bun” este redarea cuvântului grecesc *kalos* care înseamnă absolut potrivit).

Departat de a aproba aparenta grijă a ucenicilor pentru săraci, El a interpretat altfel motivația Mariei, considerându-o un act de caritate mai autentic. Fapta sa a fost un mijloc de a proclama Evanghelia. El atribuia faptei ei un înțeles simbolic pe care nici ea nu-l percepușe:

- Vasul de alabastru spart la picioarele Sale reprezenta trupul Său zdrobit și frânt pentru noi.

- În uleiul prețios împrăștiat pe podea El a văzut sângele Său “vărsat pentru iertarea păcatelor,” și respins și disprețuit de majoritatea oamenilor de pe această planetă.
- În motivația care a împins-o pe Maria să facă această faptă – inima ei frântă, aprecierea cu pocăință a jefei Sale- Isus a văzut reflectarea dragostei Sale pentru noi.
- În sacrificiul său de a cumpăra mirul cu economiile ei cu greu câștigate,¹² El a văzut golirea totală de Sine ca urmare a iubirii pentru sufletele noastre.
- În aparenta ei extravagantă el a văzut măreția darului pe care cerul l-a revărsat în măsură suficientă pentru a salva întreaga lume, în ciuda faptului că a fost apreciat doar de o mână de oameni.

Isus a apărut minunata Sa cruce în fața acelor care au inimi sensibile să aprecieze valoarea ei nemăsurată.

Ne vedem pe noi înșine în Simon și în cei doisprezece ucenici cu inima împietrită

Iuda nu a făcut decât să râdă disprețuitor în fața acestei reflectări a celei mai curate și mai sfinte iubiri pe care veșnicia a cunoscut-o. Iar ucenicii nu puteau decât să răspundă îndemnurilor criticilor lui egoiste. Îndrăznim noi să ne considerăm mai sfinți ca ei?

Am face bine să ne amintim că Maria a fost mișcată de îndemnurile Duhului Sfânt. Nu a încercat să găsească explicații. Această inspirație poate pătrunde doar într-o inimă zdrobită și pocăită.

Ucenicii nu erau receptivi la asemenea îndemnuri, cu toate că ei primiseră în particular învățăturile despre apropiata moarte a lui Isus despre care Maria nu auzise probabil în mod explicit. Ei aveau nevoie de o pregătire suplimentară. Și iată că o femeie neînvățată ține o *predică* despre cruce mai

¹² Este absurd să gândim că cele 300 de monede de argint ar fi câștigul ei ca prostituată (vezi Deuteronom 23:18)

elocventă decât predica lui Petru de la Cincizecime. Ea topește inimile celor care iau aminte.

Vedem acum că cunoașterea detaliilor istorice ale răstignirii nu are nicio valoare dacă inima nu apreciază această răstignire. Dacă carnea și sângele nu pot înțelege persoana lui Hristos, după cum spune Mântuitorul în Cezareea lui Filip¹³, nu vor putea înțelege nici crucea lui Hristos.

¹³ Matei 16:17.

Capitolul 5

Fapta Mariei ilustrează jertfa lui Hristos pentru noi

Să ne oprim asupra motivelor care au însuflețit-o pe Maria. Acestea nu au fost nădejdea după vreo răsplată sau dorința de a fi lăudată. Ea dorea să treacă neobservată. Dar mirosul puternic care a umplut încăperea a trădat-o. Principiul ei călăuzitor era credința care lucrează prin dragoste și care reflectă dragostea lui Hristos pentru păcătos.

Dar care a fost motivul care l-a condus pe Isus la cruce? Teologii pot scrie sute de volume în încercarea de a explica acțiunea ciudată de pe Calvar, pentru a-și da seama până la urmă că nu există niciun alt motiv decât dragostea *agape*.

Cât de încurajator a fost pentru Isus să vadă reflectată în Maria imaginea propriului Său caracter. “Într-o păcătoasă?” veți întreba. Da, într-o “femeie ...care a fost o păcătoasă”, extrem de păcătoasă, El S-a văzut pe Sine. Asemenea fotografiei care provine din negativ, El a văzut în dragostea ei fotografia sau tiparului propriei sale iubiri. “Ocara imi rupe inima” (Psalmi 69: 20). Pocăința i-a zdrobit și ei inima prin lucrarea inimii Lui zdrobite. Inima ei a devenit asemănătoare cu a Lui.

Îngeri din ceruri, cântați cântările biruinței! Avem dovada că planul de mântuire a fost un succes. O mare răscruce a fost depășită. Dacă ar fi să judecăm după inimile insensibile ale celor doisprezece, riscul pe care Dumnezeu și l-a asumat la Calvar nu pare să fie justificat, dar pentru această femeie din Betania nu a fost în zadar. Ceea ce înseamnă că nu va fi în zadar pentru mulți. Sacrificiul lui Dumnezeu în Hristos a îndemnat sufletul său la sacrificiu: “o inimă zdrobită și mâhnită.” Din fericire Dumnezeu nu este ca ucenicii. El nu disprețuiește inima zdrobită și mâhnită.

Să ne gândim la sacrificiul Mariei!

Vom înțelege mai bine sacrificiul Mariei dacă îl vom compara cu sacrificiul făcut de Isus pentru noi. El a lăudat-o și a zis “A făcut ce a putut.” Și El a făcut tot ce a putut.

Nu știm dacă Maria a primit vreo răsplată pământească pentru cât a cheltuit ca să cumpere acest mir. Dar va putea El care S-a golit de Sine, “S-a smerit și S-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce” (Filipeni 2:8), va putea fi El răsplătit pentru sacrificiul Său? Noi nu avem vasul de alabastru cu mir curat pe care să-l spargem la picioarele Lui, dar am putea cel puțin să găsim lacrimi cu care să le spălăm? Doamne, doar nu trebuie să găsești în noi “șapte demoni” pe care să-i gonești pentru a putea iubi așa cum a făcut-o Maria!

Măreția faptei Mariei devine evidentă atunci când o comparăm cu sacrificiul lui Isus.

Ucenicii gândeau că nu era cazul să irosească un lucru atât de prețios. S-a scurs pe podea! Trei sute de monede de argint au fost irosite. Și noi îl iubim pe Isus, dar câteva picături pe capul Său ar fi fost suficiente, Maria!

Așa am fi gândit și noi.

Nici azi inima omenească nu este capabilă să aprecieze măreția jertfei de pe Calvar, dacă Duhul Sfânt nu ne mișcă în vreun fel inimile.

- De ce să-și dea viața ca “răscumpărare pentru mulți” dacă doar puțini vor răspunde?
- De ce să reverse atâta dragoste dezinteresată aparent în zadar?
- Jertfa Sa era suficientă ca să răscumpere toate miliardele de păcătoși de pe fața pământului. De ce să plătească un asemenea preț când în cele din urmă se vor întoarce atât de puțini?
- De ce să fie El chinuit de mâhnire și lacrimi pentru Ierusalimul care nu cunoștea și nu-i păsa de “ziua încercării lui”?
- De ce nu și-a revărsat dragostea doar peste cei câțiva care îi vor răspunde decât să o irosească aparent în zadar?¹⁴

În felul acesta judecau apostolii măreția faptei Mariei. Și sunt mulți azi care gândesc în același fel despre Isus către care trimite dragostea Mariei.

¹⁴ În acest fel gândesc azi mulți creștini care cred în predestinarea calvinistă. Ei consideră că Hristos a murit doar pentru cei aleși.

Pentru a le răspunde acestora nu putem spune decât că dragostea autentică este cea care se risipește. Dragostea nu se zgârcește, nu se cenzurează. Sticla de nard curat nu a fost cumpărată de la reduceri. Ea a luat la preț întreg tot ce își putea permite să cumpere fără să se gândească să facă vreo economie.

Să ne imaginăm vizita ei la magazin. Văzând în ea doar o țărancă sărmană, vânzătorul i-a recomandat un produs ieftin. Dar ea l-a întrebat: “Nu aveți ceva mai de calitate?”

“Ba da, dar costă două sute de dinari”

“Nu aveți ceva și mai calitativ?” a insistat ea.

“Cel mai scump și fin produs, dar costă trei sute. Nu ți-l poți permite, Maria, acesta este pentru guvernator sau pentru împărat!”

“Dați-mi-l”, a răspuns ea. Credința ei care lucra prin dragoste nu o lăsa să aleagă ceva mai ieftin.

Ar putea Dumnezeu, care este dragoste, să nu dea totul? El nu a stat să se gândească cum să ne mântuiască și să îl coste cât mai puțin. Cerul, “palatele de fildeș”, închinarea îngerilor, tronul universului infinit, viața veșnică, părășia deosebită cu Tatăl, El a renunțat la toate acestea și S-a dat pe Sine. El a oferit cu generozitate un ocean de apă a vieții și a primit în schimb doar câteva vase pământești fragile umplute cu lacrimile credinței și ale dragostei! Dar cât de prețioase sunt aceste “burdufuri” (Psalmul 56:8) pentru El.

“Israele, pune-ți nadejdea în Domnul, căci la Domnul este îndurarea și la El este belșug de răscumparare!” (Psalmul 130:7).

Reacția lui Simon față de fapta Mariei ne deranjează

Gazda a fost un martor tăcut la fapta de închinare a Mariei. El nu părea a fi la fel de deranjat ca și ceilalți doisprezece ucenici de extravaganța gestului. Sufletul său pragmatic era brăzdat de presupuneri întunecate.

El nu era încă încredințat că Isus este Mântuitorul, dar nădăjduia ca El să îi dovedească că este Mesia. Pentru că experimentase emoțiile vindecării miraculoase de lepră, el a hotărât să îl invite pe Galileean și pe ucenicii Săi

sărmani la o recepție pentru a-și exprima recunoștința. Prin aceasta, Îi oferea lui Isus onoarea de a-L recunoaște ca egal pe scara socială.

Văzând spectacolul incredibil oferit de păcătoasa care spăla picioarele Mântuitorului lumii cu lacrimile sale și i le ștergea cu părul său, Simon a fost cuprins de gânduri sumbre: "Omul acesta, dacă ar fi un proroc, ar ști cine și ce fel de femeie este cea care se atinge de El: că este o păcătoasa." (Luca 7:39). Cât de deformat înțelege inima plină de îndreptățire de sine rațiunile cerului!

În parabola de care s-a folosit pentru a-i lumina mintea sărmanului Simon, Isus a descoperit lecția crucii care luminează orice inimă sinceră care se oprește să o studieze: *iubești doar în măsura în care înțelegi că ai fost iertat.*

Ai păcătuit doar puțin? Atunci vei iubi puțin.

Fiind cel care a făcut-o pe Maria să păcătuiască la început, Simon era datornicul celor cinci sute de monede de argint. Punând în contrast lipsa de dragoste a inimii reci a lui Simon cu devotamentul cald al Mariei, Isus a ajutat cu mult tact mintea sa întunecată să conștientizeze faptul uluitor de adevărat că dragostea Mariei izvorâtă din pocăință ar fi putut fi a lui dacă celui care l se iartă mult, iubește mult.

Lumina care și acum strălucește de la cruce a luminat inima lui Simon și i-a descoperit că este un păcătos aproape fără speranță. Mila infinită a lui Isus de la ruina finală. Acum și Simon putea cânta asemeni Mariei imnul lui Wesley "Isus, Iubitul sufletului meu".

Să luăm seama să nu înțelegem greșit

Parabola lui Isus nu intenționa să facă diferența între obligațiile pe care ar trebui să le simtă diverși păcătoși. Și Simon și Maria erau veșnic îndatorați Creditorului divin. Dragostea Mariei se datora simplului fapt că ea își dădea seama că era păcătoasă și că i se iertase mult. Lui Simon i se iertase puțin pentru că simțea că a păcătuit doar puțin.

Va putea cineva în împărăția lui Dumnezeu să se simtă superior celorlalți? "Eu nu am fost ca oamenii de rând! Provin dintr-o familie bună și am crescut pe calea cea dreaptă. Nu am avut ca prieteni oameni de nimic care să se

drogheze, am fost destul de bun în ceea ce a depins de mine. Nu am avut nevoie decât de un ușor impuls ca să mă propulseze în împărăția lui Dumnezeu!

Nu e așa că aceste cuvinte par să vină din partea unuia care este în afara zidurilor Cetății și nu în interiorul lor?

Dacă Pavel a spus despre sine că este “cel mai mare dintre păcătoși”, am putea spune noi că suntem mai puțin păcătoși decât el? Ce lumină ar trebui să se reverse de la cruce asupra inimii lipsite de sentimente a Laodiceei, ultima din cele șapte biserici din istorie! Sfinții căldicei și plini de îndreptățire de sine vor rămâne în urma vameșilor și desfrânatelor care, asemenea Mariei, se vor pocăi când vor auzi ultima solie de har. “Mulți din cei dintâi vor fi cei din urmă și mulți din cei din urmă vor fi cei dintâi.

CAPITOLUL 6

“Faptele” pe care credința Mariei le-a făcut

Dacă ne dăm seama că inimile noastre lumești sunt reci, dacă din ochii noștri nu pot curge lacrimi de mulțumire, ar trebui să ne abandonăm celui rău și să repetăm căderea Mariei pentru a putea învăța cum “să iubim mult”? Nicidecum, pentru că nu vom mai găsi calea de întoarcere ca Maria. Există o cale mai bună de a învăța cum “să iubim mult”.

(a) Să realizăm, (b) să vedem, (c) să înțelegem că vina noastră este cu mult mai mare decât ne-am imaginat vreodată. Să te vezi stând lângă Simon datorând “cinci sute de monede de argint”. Gândește-te cum ai fi tu dacă Isus nu te-ar fi “salvat” deja de ceea ce tu ai fi capabil să faci.

Îmi amintesc de un documentar despre nazism pe care l-am văzut. Dacă aș fi fost un băiat neamț care ar fi trăit în regimul lui Hitler, crescut cu propaganda hitleristă, educat să urmez ordine ca un patriot credincios, ce aș fi devenit? Când m-am născut nu am fost prevăzut cu vreun dispozitiv de apărare care să mă facă mai neprihănit.

Versiunea New English Bible redă în mod corect textul care ne-ar putea face să ne simțim mândri și încrezători în sine. În mod obișnuit textul din Romani 3:23 ne spune că am păcătuit: “Toți au păcătuit...” Dar sensul corect este: “Toți au păcătuit în aceeași măsură.” Nicio ființă umană nu este în firea sa mai neprihănită decât oricare alta.

Noi toți am moștenit prin gene și cromozomi aceeași natură căzută. Ne-am născut despărțiți de Dumnezeu și prin urmare străini de neprihănire. Cu toții trebuie să învățăm despre Mântuitor. Cu toții trebuie să auzim Evanghelia, nu o avem ca pe un dispozitiv standard în genele noastre.

Orice “bunătare” pe care ne închipuim că o avem a fost darul neprihănirii lui Hristos atribuită și împărțită. Dacă El ne-ar lăsa, noi am fi fără ajutor ceea ce înseamnă că nu am avea puterea de a ne salva de răul pe care natura noastră păcătoasă ne îndeamnă să îl facem.

Păcatul oricui altcuiva ar putea fi păcatul nostru dacă nu ar fi harul lui Hristos. Noi nu am fi decât păcat fără El. Solia neprihănirii lui Hristos arată în mod clar că neprihănirea îi aparține Lui 100%, iar nouă nici măcar un procent. Dar inimilor noastre lumești nu le place acest lucru. Nici evreilor din vremea Domnului Hristos nu le plăcea. Și noi astăzi suntem la fel de predispuși către acest lucru. Suntem ca și Simon leprosul.

Noi suntem datorii celor cinci sute de monede de argint.

Aceste cuvinte pe care Isus i le-a adresat lui Simon (“iertat mult, iubit mult; iertat puțin, iubit puțin”), dacă le-am înțelege ar deveni un adevăr care ar transforma o biserică încropită într-o biserică care să pulseze viața cerului.

Isus și-a dat seama că este greu pentru Simon să înțeleagă acest lucru cum ne este greu și nouă să îl înțelegem astăzi. De aceea El a trebuit să coboare adânc în mintea lui Simon printr-un discurs devastator pentru ca el să-și vadă adevărata stare.

Sintagma “iertat mult, iubit mult” a fost descrisă ca “vină colectivă” sau “pocaință colectivă.” Vina colectivă este pentru păcate pe care nu le-am comis personal, dar pe care știm că le-am fi putut comite dacă am fi avut o ispită suficient de puternică și dacă nu am fi avut un Mântuitor care să ne țină de mână.

Cineva a spus cu înțelepciune că “în cărțile din cer sunt păcate pe care le-am fi comis dacă am fi avut ocazia.”¹⁵ Ai putea striga cu disperare “Vina mea nu mai are sfârșit! Deci nu mai e nicio nădejde pentru mine!” Dar pentru Maria a existat nădejde, ea a fost eliberată de șapte demoni; pentru Simon a existat nădejde, el a fost eliberat de opt demoni. Și să nu uităm un lucru: chiar dacă vina noastră ar fi mare cât lumea care L-a răstignit pe Fiul lui Dumnezeu, neprihănirea lui Hristos pe care dorește atât de mult să ne-o împărtășească și să ne-o atribuie tot ar fi de ajuns. El i-a iertat pe cei care L-au răstignit și noi suntem aceia. Deci suntem iertați!

¹⁵ Elle White, Signs of the Times, 31 Iulie 1901

Nu avem niciun indiciu biblic că truda lui Isus pentru salvarea sufletului lui Simon a fost în zadar. Inima fariseului a fost atinsă. Fără îndoială a devenit un urmaș convertit al lui Isus. Rugăciunea lui Hristos din acea dimineață a primit răspuns.

Și înainte ca Isus să moară, El a văzut în Simon convertitul o profeție pentru Laodiceea convertită! Există speranță pentru ea. Biserica poate fi vindecată.

CAPITOLUL 7

Maria Magdalena și acei ciudați 144 000

Se pare că Maria are înlocuitor în istorie. Isus a laudat-o cu mare entuziasm ("Ea a făcut ce a putut", adică a făcut tot ce a putut). Acum apare acest grup ciudat de oameni cărora li se aduce cea mai mare laudă din istorie când se spune că "urmează pe Miel oriunde merge El. ... În gura lor nu s-a găsit minciună, căci sunt fără vină" (Apocalips 14:4,5). Minunată prezentare! Unică în istorie.

Se pare că Maria este mai aproape de acest grup ciudat decât de cei doisprezece și nu doar la sfârșitul timpului vedem această demonstrație a mult așteptatelor "prime roade pentru Dumnezeu și pentru Miel" prin apariția acestui grup misterios.

Dacă Isus a apreciat-o atât de mult pe Maria, s-ar părea că intrarea ei pe scena istoriei ar fi trebuit amânată până când sosește acest grup special al zilelor din urmă. Ea merită mai mult compania acestora decât a celor doisprezece ucenici. Dar există un motiv pentru care ea a apărut în acel moment, tocmai înainte de moartea lui Isus.

Iată cum este descris acest grup:

Dupa aceea am văzut patru îngeri, care stăteau în picioare în cele patru colțuri ale pământului. Ei țineau cele patru vânturi ale pământului, ca să nu sufle vânt pe pământ. Și am văzut un alt înger, care se suia dinspre răsăritul soarelui și care avea pecetea Dumnezeului celui Viu. El a strigat cu glas tare la cei patru îngeri, cărora le fusese dat să vatăme pământul și marea, zicând: "Nu vătămați pământul, până nu vom pune pecetea pe fruntea slujitorilor Dumnezeului nostru!" Și am auzit numărul celor ce fuseseră pecetluiți: o suta patruzeci și patru de mii. (Apocalipsa 7:1-4).

Există câteva trăsături care ies în evidență:

- Ei au "numele Tatălui scris pe fruntea lor" (14:1). Ei sunt aceia care au "pecetea viului Dumnezeu ... pe frunțile lor" (7:1-4).

- Ei au un rol central în finalul istoriei omenirii pentru că sigilarea lor coincide cu reținerea izbucnirii urii omenești de către cei patru îngeri – un război nemiîntâlnit care până atunci a fost reținut. Acesta pare să se dezlanțuie când grupul celor 144 000 intră în scenă.
- Faptul că ei sunt “fără vină înaintea tronului lui Dumnezeu” inspiră cea mai măreață muzică corală auzită vreodată: “glasul pe care l-am auzit era ca al celor ce cântau cu lăuta, și cântau din lăutele lor. Cântau o cântare nouă înaintea scaunului de domnie, înaintea celor patru fapturi vii și înaintea bătrânilor. Și nimeni nu putea să învețe cântarea, afară de cei o sută patruzeci și patru de mii care fuseseră răscumparați de pe pământ” (14:2,3). Ei sărbătoresc o victorie pe care cerul o aștepta de multă vreme.
- Ei trebuie să fie cei despre care Isus vorbește în solia Sa către “îngerul bisericii din Laodiceea” mai ales pentru că într-o vreme în care biruința este ridiculizată ca “perfecționism” ei au “biruit ... după cum a biruit Hristos” (3:21). Aceasta este o distincție pregătită pentru ultima din cele șapte biserici. Maria Magdalena a oferit lumii perspectiva unei persoane a cărei credință a fost o reflectare în oglindă a credinței și a dragostei agape a lui Isus. Acum o mulțime demonstrează același lucru.
- Maria vine după experiența cumplită a posedării de șapte demoni și de aceea bucuria pe care o încearcă în urma eliberării este inedită. Și cei 144 000 au o experiență inedită în istoria lumii. “Aceștia vin din necazul cel mare; ei și-au spălat hainele și le-au albit în sângele Mielului” (7:14). “Necazul” lor poate fi suferința fizică de pe urma persecuțiilor așa cum se crede în mod obișnuit. Dar “necazul cel mare” poate fi totodată o luptă îngrozitoare cu spiritele rele.
- Ei cunosc o luptă pe viață și pe moarte care se resimte până în străfundurile sufletului. Faimoasa “noaptea strâmtorării” lui Iacov nu a fost doar suferință fizică. Agonia mentală și dimensiunile spirituale ale acestei lupte prefigurează această luptă finală a celor 144 000. Dacă nimeni nu poate cânta această cântare specială înseamnă că niciun alt grup din istorie nu a cunoscut vreodată gravitatea luptei spirituale pe care au avut-o aceștia.

- Isus a spus că credința Mariei este unică în istorie până la sfârșitul timpului. Nici măcar Avaam “tatăl credincioșilor” nu a primit o astfel de apreciere care i-a fost acordată ei. Astfel, cei 144 000 rămân unici la sfârșitul istoriei, cântând acea cântare nouă înaintea tronului, o cântare pe care niciun alt grup nu o cântă. Nimeni nu mai are o astfel de experiență unică.
- Se pare că trebuie să ieși biruitor din lupta cu “șapte demoni” pentru a primi această cinste. Ce generație din istorie s-a mai confruntat cu atracțiile ispitelor cele mai iscusite ale lui Satana? Această generație prezentă. Doar într-o eră a terorismului mondial ar putea o astfel de credință să fie desăvârșită în ispită după cum se va demonstra.
- Pentru că cei 144 000 sunt “primele roade pentru ... Miel” pare aproape de necrezut ca Isus trebuie să tot aștepte până la sfârșitul timpului ca să poată vedea “primele roade” ale jertfei Sale mărețe.
- Dar ce ziceți despre acele fapte mărețe făcute prin credință din Evrei 11 și în istoria reformatorilor și a martirilor din ultimii 2000 de ani? Realizările lor nu sunt suficiente pentru această onoare? Va trebui ca toată această gloată să se dea înapoi, să-și pună mâna la gură și să asculte cu respect acest cor deosebit al celor 144 000? Se pare că da. Și trebuie să existe un motiv pentru acest lucru.

Nu îndrăznim să ne pronunțăm cine ar putea fi acest grup ciudat sau dacă este un număr literar sau simbolic. Ceea ce știm sigur este că apariția lor pe scena istoriei reprezintă semnalul pentru sfârșitul îndelungatei “mari lupte între Hristos și Satana.”

Ei fac posibil ceea ce Cerul și-a dorit atât de mult să vadă chiar în momentul în care pe cruce înainte de a muri, Isus a văzut că într-o zi jertfa Sa va aduce asemenea roade. Înainte de a pleca capul și de a muri El a știut (după cum spune Psalmul 22) că “cei săraci vor mânca și se vor sătura, cei ce caută pe Domnul Il vor lăuda: veselă să vă fie inima pe vecie! Toate marginile pământului își vor aduce aminte și se vor întoarce la Domnul: toate familiile neamurilor se vor închina înaintea Ta. Căci a Domnului este împărăția: El stăpânește peste neamuri. ... O sămânță de oameni Îi va sluji; și se va vorbi despre Domnul către cei ce vor veni după ei” (v. 26-31). “Sămânța” este

demonstrația credinței care va lumina universul înaintea încheierii marii lupte dintre Hristos și Satana. Îngerii sunt nerăbdători să vadă acest lucru.

Hristos a câștigat extraordinara bătălie cosmică, dar acum înainte de a muri trebuie să l se îngăduie să privească în viitor prin credință pentru a vedea rezultatele jertfei Sale. Nu pentru că dorea să culeagă o recoltă bogată pentru Sine. El și-a dat sufletul la moarte, moartea a doua. Asemenea celui care alege să rămână pe Titanic, oferindu-ne nouă locul din barca de salvare, El s-a bucurat pentru ca inimile noastre “să trăiască pe vecie.”

El așteaptă acea “generație” care “îl slujește”. Lucrarea Sa în Locul Prea Sfânt din Sanctuarul ceresc îi împluternicește pentru ultima încercare. “Cel ales” nu va fi spulberat de avalanșa finală a potopului de ispite provocate de vrajmaș.

Cei “144 000” joacă un rol esențial în ultimul act final

Fiecare persoană își va demonstra experiența sa unică în a birui “așa cum a biruit Hristos.” Fiecare va avea propria sa luptă. Se pare că Satana va avea 144 000 de feluri de ispite pentru fiecare categorie de experiență omenească. Există alcoolici, dependenți de droguri, dependenți de pornografie, persoane cu orientări sexuale anormale, persoane aduse în pragul sinuciderii, creștini căldicei – toți aceștia sunt oameni aflați în conflict direct cu Vrajmașul sufletelor. Tocmai faptul ca au fost creați după chipul lui Dumnezeu a zădărnicit efortul Vrajmașului de a-l distruge. Ei au simțit o empatie deosebită față de Maria Magdalena copleșită de disperare.

Sigur că pentru toți ispita are un numitor comun. Dar din culturile atât de diferite ale Orientului, din Africa, Europa de est, Malaezia, “vor veni de la est si de la vest”, fiecare cu luptele sale, fiecare cu biruințele sale unice.

Vor primi harul pentru a birui chiar și unii care au fost vrăjiți de cultura Hollywood-ului. Si ei îl vor slăvi pe Hristos într-un fel unic. Apocalipsa ne asigură că vor exista unii care vor ieși din enclava Vaticanului și vor primi adevărul Evangheliei atunci când cel de-al patrulea înger va proclama solia sa (vezi Apocalips 18:1-4 și Apocalips 15:2,3).

Maria, frații și surorile tale sosesc!

Toți s-au luptat cu șapte demoni așa cum te-ai luptat și tu, și au biruit prin credință așa cum ai biruit și tu. Voi toți ați experimentat o părtășie deosebită cu Mielul care a biruit pe cruce. Ei vor aprecia “lungimea, lărgimea, adâncimea și înălțimea” dragostei agape a lui Hristos. Ei vor crește în cele din urmă până la “măsura staturii plinătății lui Hristos,” și vor forma un trup de credincioși gata pentru a fi Mireasa care “s-a pregătit” pentru “nunta Mielului.” Hainele miresei sunt “neprihănirea sfinților,” neprihănirea lui Hristos¹⁶ împărtășită astfel încât acum a devenit a lor prin credință¹⁷ (vezi Apocalips 19:7,8). Ei vin din Sion. Isaia descrie această mulțime care se va forma în ultima campanie evanghelică din istoria omenirii:

“Ridică-ți ochii împrejur și privește: toți se strâng și vin spre tine! Fiii tăi vin de departe, și fiicele tale sunt purtate pe brațe. Când vei vedea aceste lucruri, vei tresări de bucurie și îți va bate inima și se va lărgi ... Străinii îți vor zidi zidurile, și împărații lor îți vor sluji;... Porțile tale vor sta veșnic deschise, nu vor fi închise nici zi nici noapte... Nu vor mai fi decât oameni neprihăniți în poporul tău” (60:4-21).

Aceste ispite puternice vizează persoane din “orice neam, orice seminție, orice limbă și orice popor” în zilele din urmă. Pentru fiecare în parte “evanghelia veșnică” a devenit “puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecaruia care crede”. Fiecare este parte importantă a întregului. Marea luptă nu poate avea în final un total succes până când orice atac al Satanei nu va fi zădărnicit. Cel care are “credința lui Isus” va demonstra puterea Lui de a mântui din orice prinsoare demonică care învăluie lumea. Am putea vorbi de 144 000 de categorii? Tu ești important!

Cele mai umile persoane din pozițiile cele mai de jos vor avea biruințele lor care îi vor face să devină parte din cei 144 000. Iar printre acești 144 000 vor fi și “regi” și “prinți” care își vor aduce aportul în lupta finală. Mulțimea tuturor credincioșilor aflați într-o legătură foarte strânsă unii față de alții vor sta ca o oglindă care reflectă inima greu încercată, dar biruitoare a Fiului lui

¹⁶ Dikaosune, în limba greacă

¹⁷ Dikaomata, în limba greacă

Dumnezeu pe cruce. Maria a fost prototipul, profeția în miniatură a ceea ce va urma.

În mod obișnuit se consideră imposibilă perspectiva unei "biserici" întregi care să crească spiritual și să "biruiască așa cum a biruit" Hristos. Aceasta idee este catalogată drept "perfecționism". Dar cei care nu reușesc să înțeleagă natura lipsită de egoism a definiției credinței dată de Isus nu vor putea înțelege cât de bună este vestea bună. Se pare că atât lumea cât și biserica sunt destinate slujirii de sine. Chiar și "neprihănirea" noastră este orientată asupra sinelui. Concepția pe care noi o avem despre credință este egocentrică. Imnurile noastre sunt deseori îmbibate de egoism. Sinele este în centrul preocupărilor noastre. Încercăm să găsim un "echilibru" între preocuparea față de sine și preocuparea pentru Hristos, dar "echilibrul" acesta nu este altceva decât laodiceanismul nostru: jumătate fierbinte, jumătate rece. Și dragoste față de lume și dragoste față de Hristos.

Dar a fi căldicel va aparține cât de curând trecutului. A fost odată. Predicatorul tăcut din Betania a înlăturat această stare pentru totdeauna.

Isus s-a bucurat înainte de a-și da ultima răsuflare

Dragostea Sa *agape* a săvârșit minuni într-un suflet mântuit din Magdala. Acest caz a fost un succes. Experiența creștină a Mariei i-a oferit Mântuitorului acest prototip, asigurarea după care tânjea înainte de moarte. O credința care apreciază jefă Sa *agape* a produs o ființă care reflectă caracterul Său. Un popor de pretutindeni din lume care poate "sta fără vină înaintea scaunului lui Dumnezeu" va face același lucru. Nu e de mirare că atunci când a fost răstignit Isus a murit având fața luminată de o strălucire de slavă.

Domnul în marea Sa îndurare a trimis o foarte prețioasă solie poporului Său care îi va pregăti să "stea în marea zi a lui Dumnezeu." Solia va crește într-o mare strigare care va trezi orice inimă omenească pentru a face alegerea finală de a o primi sau a o respinge.

Credința Mariei motivată de dragostea *agape* ne poate învăța noi căi de a mișca inimi cu Evanghelia veșnică. Niciun comitet nu s-ar fi putut gândi la o astfel de cale de a proclama solia. Așa va fi și cu fiecare dintre cei 144 000 de

sfinți ai Domnului care își vor aduce contribuția lor deosebită la misiunea binecuvântată a celui de-al patrulea înger de a lumina pământul cu slava soliei finale. Dragostea va fi învățătorul lor.

Doamna posedată odinioară de șapte demoni se considera nefolositoare. Dar ea a fost importantă.

Așa ești și tu.

Maria Magdalena

Maria Magdalena este fie o persoană genială care are dreptate, fie se dovedește a fi un fanatic sălbatic. Acele “trei sute de dinari” (monede de argint) sunt o sumă fantastică pe care a terminat-o în doar câteva momente de beatitudine aromată la această petrecere. La prima vedere, s-ar părea că “unii” cărora nu le-a plăcut ceea ce a făcut gândesc clar. Ierusalimul și suburbiile sale erau pline de oameni săraci care ar fi putut folosi mâncarea sau îmbrăcămintea pe care această sumă princiară le-ar fi putut-o cumpăra pentru.

Dar Isus o salvează de indignarea fanatică a ucenicilor. El o transformă într-o doamnă celebră: niciodată nu a vorbit atât de mult despre orice altă persoană contemporană! Cum ați putea cere o aprobare mai mare sub Cer? Această carte modestă a apărut ca o mică rodire a acestui omagiu de către Isus - povestea ei trebuie să fie proclamată “în întreaga lume.” De fapt, adevărul sobru ni se pare că poate nu-l putem înțelege cu adevărat “această Evanghelie” decât dacă auzim și apreciem ceea ce spune Biblia despre această doamnă!